

Иларионъ се криелъ за известно време подъ името Ангелъ въ дома на съзаклятника П. Костовъ, ужъ като съученикъ на брата му който се училъ въ Болградската българска гимназия. Казвалъ, че е дошелъ отъ родния си градъ Свищовъ за поправка на здравето си въ Сливенъ. Дѣдо Коста разпитвалъ Илариона за сина си, учи ли се, улесненъ ли е откъмъ пари и пр. и той отговарялъ какъ — да е. Пратенъ билъ отъ докторитѣ тукъ на „хава-гептали“, да промѣни климата и щомъ се излѣкува, ще замине огново да се учи. Обаче, дѣдо Коста започналъ да се съмнява, като виждалъ, че Иларионъ никжде не излизалъ, никой не дохождалъ при него, все стоялъ въ стаята си и пишелъ. „Петре, думалъ той на сина си, май не ми се види чиста работата на този момъкъ, защо не ходи изъ града?“.

Стоилъ се измжчвалъ отъ принудителното бездействие, скритъ въ друга кѣща, а „въ града се бѣ разчуло за него“*) и имало опасностъ да бжде хванатъ. Скрититѣ въ Балката съзаклетници искали той да ги ржководи, понеже се явили помежду имъ разпри, които могли да доведатъ до разпрѣсване на четата. Затова се решило Стоилъ да излѣзе въ Балкана при нея. Воденъ отъ Нено и др. презъ лозята, той се отзовалъ на 19. априлъ при четата и ѝ станалъ воевода.

Макаръ, че четата се спотайвала, очаквайки възстанието, турцитѣ отъ овчари и др. добили известни сведения за нея и безпокоейки се, изпратили потеря да я търси. За началникъ на потерята билъ изпратенъ сливенския билюкбашия Али Байрактаръ Топчия, старъ разбойникъ, който знаелъ всички хайдушки пѣтеки и скривалища въ Балкана около Сливенъ и затова билъ много опасенъ. Али Байрактаръ започналъ да обикаля мандритѣ, заплаш-

*) Д. Кукумявковъ, стр. 83;